

Loven have over deres Børn, ogsaa imod Manden, nemlig Retten, om ikke direkte saa dog indirekte, til at tage Bestemmelse med Hensyn til deres Børns Trosbetændelse, idet den Tro, deres Børn skulle opdrages i, ikke kan forandres uden deres Samtykke. Man vil forstaa, at det ikke kunde falde Forslagsstillerne ind at ville paa noget Punkt forringe Hustruernes eller Mødrenes Rettighed over deres Børn, en af de saa Rettigheder, de nu have, og naar man altsaa nu har kunnet gaa ind paa at ophæve denne § 9, saa er det kun, fordi man mener ved § 11 at have hjemlet de vordende Hustruer og Mødre en Afgang til selv at træffe fornødne Bestemmelser i saa Henseende. Jeg skal med det samme nævne om § 1, Nummer 11, at det er mig klart, at den bør suppleres med en Bestemmelse om, at gifte Kvinder ere myndige under samme Betingelse som ugifte. Det er jo desværre i Praxis her i Danmark blevet saa, at de gifte Kvinder ikke anses for myndige i fornuerelig Henseende. Dette bør utvivlsomt forandres, men det vilde næppe passe inden for dette Lovforslags Kammer, og der maatte formodentlig ogsaa dertil nytttes en Forandring af hele vor Myndighedslovgivning, s. Ets Medsættelse af Myndighedsalderen, som er saa urimelig høj her i Landet. Det er et Forhold, som jeg forbeholder os eller mig at komme ind paa ved en anden Lejlighed. Vi have ønsket først at se, hvorledes Bestemmelsen her i § 1 Nr. 11 nu vil blive modtagen, saa kunne vi altid komme tilbage til det andet senere. Hertil skal jeg for Tiden indskrænke mig.

S. Solm: Det har altid staaet for mig som en Sag af største Betydning for hele Folketirkens Udvikling, at den kirkelige Vielse kunde blive en fri Sag, ligesom vi efterhaanden ere komne til, at alle andre kirkelige Handlinger ere fri. Nu er det jo saaledes, at der ikke er nogen her i Landet, heller ikke noget Medlem af Folketirken, der kan tvinges til at lade sine Børn døbe eller tvinges til at lade dem konfirmere eller tvinges til selv at gaa til Alters. Alle disse kirkelige Handlinger ere blevne fuldstændig fri, ogsaa for Folketirkens Medlemmer, men med Hensyn til Vielsen er der endnu en Levnings fra den gamle Tid. Intet Par i Folketirken kan blive viet, uden at de skulle modtage den kirkelige Velsignelse, enten de støtte om den eller ej, og dette beklager jeg i høj Grad. For det staa saaledes for mig, at ingen kirkelig Handling har nogen Betydning for de vedkommende, uden den er frivillig, baade udføres frivillig, og modtages

frivillig, og det har undret mig, at man ikke for længe siden har gjort denne Betragtning gældende fra Kirkens Side. Forholdet har tværtimod været dette, at hver Gang der har været Tale om den kirkelige Vielses Frigivelse, har det mødt Modstand, særlig fra de kirkelige Myndigheders Side, og jeg tror desværre ikke endnu, at Tiden er moden til, at Sagen kan føres igennem. Jeg tror ikke, man i kirkelige Kredse endnu er kommen til at forstaa denne Sag paa den Maade, som den efter min Mening bør forstaaes, og saa længe det ikke er sket, er jeg bange for, at vi ikke saa Sagen fort igennem. Men jeg haaber, at Forholdene mere og mere ville føre til, at Tankerne klare sig i den Henseende. I Begyndelsen af Tretserne var der et Øjeblik, hvor det saa ud til, at man i kirkelige Kredse forstod Betydningen af denne Sag, og der kom et vist Røre — jeg tænker paa det Røre, der udgik fra den bekendte Aftovadresle. Jeg tillod mig den Gang at indbringe et Forslag om Frigivelse af den kirkelige Vielse, idet jeg haabede, at den Bevægelse, der var rejst i Befolkningen, skulde have saa megen Styrke, at den kunde hjælpe denne Sag frem. Det viste sig imidlertid, at Bevægelsen forholdsvis hurtig tog af. Nu er der i de senere Aar, saa vidt jeg ved, atter kommet Tanker frem i den Henseende i kirkelige Kredse. Ikke blot i grundtvigste Kredse, men ogsaa i Ets inden for Indre Missions Retning har man begyndt at se, at det netop fra et kirkeligt Standpunkt kan have stor Betydning at faa den kirkelige Vielse løst fra den Tvang, der nu raader paa dette Omraade. For saa vidt mener jeg altsaa, at Tidspunktet for dette Forslags Fremkomst er ganske naturligt; men jeg tror, man vilde stusse sig selv, hvis man troede, der bag ved dette Forslag stod en stærk Folkestemning, som ønskede Sagen gennemført. Desværre er det vist endnu saaledes, at denne Sag omfattes med temmelig stor Uegylighed i den almindelige Befolkning, og at den er Genstand for meget store Misforstaaelser, men derfor kan det alligevel have sin store Betydning, at Sagen tages frem, og jeg mener, at et Forslag om denne Sag i dette Øjeblik væsentligt maa betragtes fra det Synspunkt, om det er egnet til at vække Forstaaelse af Spørgsmalets Betydning, om det er egnet til at klare Stemningerne der overfor, og i det hele taget til at vinde større Stemning for Sagen, end der hidtil har været. Naar jeg stiller mig paa det Standpunkt, maa jeg sige, at jeg deler dette Forslags Grundtanke, jeg er ganske enig deri, men jeg er ikke sikker paa, om den Form, det har